

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové, v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem Zlín, Tř. Tomáše Bati 21, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2017, č. j. 30 A 31/2016 – 35,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2017, č. j. 30 A 31/2016 – 35, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 4. 2015, č. j. MMZL 022292/2015, byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč, za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“). Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015, č. j. KUZL-45423/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobce následně podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který jí rozsudkem ze dne 19. 1. 2017, č. j. 30 A 31/2016 – 35 (dále jen „napadený rozsudek“), vyhověl, rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Žalobce v podané žalobě rozporoval postup správního orgánu, který měl zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky pro zjištění

pachatele přestupku. Dále napadal způsob vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí a nedostatečnost prokázání skutečnosti, že řidič vozidla neměl zakoupený parkovací lístek. Konečně žalobce namítl prekluzi předmětného správního deliktu. Zdůraznil, že v rozhodnou dobu silniční zákon neobsahoval lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f citovaného zákona. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupky, přičemž po uplynutí jednoleté lhůty je podle žalobce jediným znakem přestupku jeho neprojednatelnost. Odmítl přitom názor správního orgánu I. stupně o analogickém využití § 125e odst. 3 silničního zákona, který hovoří o právnických a podnikajících fyzických osobách, a nelze jej proto vztahovat na nepodnikající fyzické osoby.

[3] Krajský soud přistoupil nejprve k řešení poslední z námitek, neboť v případě prekluze odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu by bylo posuzování zbylých námitek nadbytečné. Uvedl, že rozebírané ustanovení § 125f bylo do silničního zákona včleněno s účinností od 19. 1. 2013, avšak příslušná novela (zákon č. 297/2011 Sb.) neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty tohoto správního deliktu. Silniční zákon obsahoval prekluzivní lhůtu pouze u správních deliktů právnických osob v § 125e odst. 3 a to subjektivní (2 roky) a objektivní (4 roky). Na citované ustanovení navazoval § 125e odst. 5 téhož zákona, který zmíněné lhůty vztahoval i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d téhož zákona. Změnu přinesla až novela provedená zákonem č. 230/2014 Sb., která s účinností od 7. 11. 2014 výslovně zavedla prekluzivní lhůtu u deliktů podle § 125f i pro nepodnikající fyzické osoby, když odkaz na „*§ 125d*“, obsažený v § 125e odst. 5, *in fine* silničního zákona, nahradila odkazem na „*§ 125f*“. V souvislosti s tímto legislativním vývojem krajský soud konstatoval, že ke spáchání přestupku nezjištěného řidiče, na nějž je správní delikt žalobce navázán, došlo dne 10. 7. 2013, tedy před datem účinnosti shora uvedené novely.

[4] Při hodnocení klíčové žalobní námitky vyšel krajský soud mj. ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 – 43. V souladu s ním konstatoval, že je nepřípustné, aby pro správní delikt podle § 125f silničního zákona neexistovala žádná prekluzivní lhůta. Jestliže tedy zákonodárce v rozhodnou dobu žádnou výslovně nestanovil, nelze situaci označit jinak, než jako jeho opomenutí. To potvrzuje i důvodová zpráva k novelizačnímu zákonu č. 230/2014 Sb., která u změny odkazu v § 125e odst. 5, *in fine* silničního zákona (z „*§ 125d*“ na „*§ 125f*“) uvádí, že šlo „*o nezbytnou legislativně technickou úpravu*“. Za této situace bylo podle krajského soudu nutné vyplnit existující mezeru v právu pomocí analogie.

[5] Krajský soud následně posoudil varianty *analogie legis*, v podobě využití ustanovení silničního zákona, upravujícího prekluzivní lhůtu právnických osob a fyzických osob podnikajících (tj. 2 roky, respektive 4 roky), a *analogie iuris* se zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), který v ustanovení § 20 odst. 1 upravoval lhůtu jednoletou. V souladu s odkazovaným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 80/2015 – 43, dospěl soud k upřednostnění analogie s přestupkovým zákonem. Zdůraznil, že v oblasti správního trestání je využití analogie možné, je-li ve prospěch pachatele. Toto kritérium splňují obě

nastíněné možnosti, avšak při zohlednění zásady *in dubio pro mitius* je třeba volit řešení pro pachatele nejpříznivější, kterým je kratší lhůta obsažená v přestupkovém zákoně. Pro jeho upřednostnění hovoří podle krajského soudu též provázanost správního deliktu podle § 125f silničního zákona s přestupkem nezjištěného řidiče, jak ji naznačil ve svém rozsudku č. j. 30 A 80/2015 – 43, Krajský soud v Hradci Králové. Důvod spočívá v tom, že jedním z definičních znaků správního deliktu provozovatele vozidla je, že porušení povinnosti řidiče vykazuje znaky přestupku dle silničního zákona, pročež je prakticky shodná též společenská nebezpečnost přestupku a správního deliktu; blízké jsou si i druhy a výše sankcí. Krajský soud proto zhodnotil, že správní delikt podle § 125f silničního zákona má blíže k přestupkům než ostatním správním deliktům právnických a podnikajících fyzických osob.

[6] V souhrnu uvedeného dospěl krajský soud k závěru o analogickém uplatnění jednoleté prekluzivní lhůty podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona. K přestupku nezjištěného řidiče přitom v projednávaném případě došlo dne 10. 7. 2013 a prekluzivní lhůta tedy uplynula dne 10. 7. 2014. Pokud za této situace správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a dne 20. 4. 2015 vydal své rozhodnutí, které žalovaný následně aproboval, potom oba správní orgány podstatně porušily ustanovení o správním řízení, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Závěrem krajský soud zdůraznil, že v situaci, kdy v projednávaném případě již došlo k uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty před vstupem rozebírané novely v účinnost (7. 11. 2014), nelze uvažovat ani o možném prodloužení běžící prekluzivní lhůty v důsledku přijetí nové právní úpravy. Jednalo by se totiž o případ obecně nepřípustné pravé retroaktivity, neboť by šlo o obnovení již jednou uplynulé lhůty. Krajský soud proto zrušil správní rozhodnutí I. i II. stupně, přičemž vzhledem k důvodnosti námitky prekluze odpovědnosti žalobce se již nezabýval dalšími námitkami, neboť jejich posouzení by nemělo pro věc žádný význam.

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ztotožnil se s názorem krajského soudu, že v rozhodné době musela platit „*nějaká*“ prekluzivní lhůta, stejně jako s nutností řešit vzniklou mezeru pomocí analogie. Odmítl však využití § 20 přestupkového zákona s tím, že je na místě využít analogii se samotným silničním zákonem. Zdůraznil, že uplatnění *analogie iuris* je ve veřejném právu značně nežádoucí, zatímco *analogie legis* ve prospěch účastníka řízení je možná. V jejím případě jde o využití ustanovení svou povahou a účelem nejbližšího, kterým není § 20 odst. 1 přestupkového zákona, ale § 125e odst. 3 silničního zákona. Takový postup podle stěžovatele podporuje jak judikatura Nejvyššího správního soudu, tak část odborné veřejnosti, přičemž od svého původního názoru o uplatnění § 20 odst. 1 přestupkového zákona ustoupilo také Ministerstvo dopravy, na jejíž metodiku se krajský soud v napadeném rozsudku okrajově odkázal. Ve své metodice k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla ze dne 8. 2. 2017 se již ministerstvo přiklonilo k analogické aplikaci § 125e odst. 3 silničního zákona.

[8] V souvislosti s odkazem na § 125d silničního zákona, jak byl v rozhodné době obsažen v § 125e odst. 5, *in fine* téhož zákona, stěžovatel podotkl, že § 125d zahrnoval

úpravu správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob a odkaz na něj byl proto chybný a zmatečný. Ustanovení § 125e odst. 3 silničního zákona bylo podle stěžovatele při absenci výslovné úpravy prekluzivní lhůty u nepodnikajících fyzických osob svou povahou a účelem „*nejpodobnějším*“ ustanovením, přičemž jeho aplikace nebyla na újmu žalobci ani veřejnému zájmu.

[9] Stěžovatel rovněž odmítl argumentaci krajského soudu o blízkosti rozebíraného správního deliktu přestupkům z důvodu jeho návaznosti na přestupek řidiče vozidla. Zdůraznil, že § 20 odst. 1 přestupkového zákona upravoval v rozhodnou dobu prekluzivní lhůtu u přestupku, coby zaviněného jednání. Nemůže proto jít o nejpodobnější úpravu vůči chybějící úpravě zániku odpovědnosti nepodnikajících fyzických osob za delikt, který stojí na objektivní odpovědnosti (tak jako správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob podle silničního zákona). Ustanovení § 125f odst. 1 citovaného zákona, ve spojení s § 10 odst. 3 silničního zákona, potom dopadá na všechny provozovatele vozidla bez ohledu na to, o jaké osoby jde. Všechny provozovatele vozidla tíží stejná povinnost, hrozí jim totožný postih za stejný správní delikt a není proto dán žádný rozumný důvod pro rozlišování odpovědnosti v závislosti na tom, zda je provozovatel fyzickou osobou, která podniká či nikoli. Takový postup by byl naopak v rozporu se zásadou legitimního očekávání a rovnosti účastníků řízení.

[10] Názor krajského soudu je podle stěžovatele taktéž v rozporu se samotnou koncepcí úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, když z § 125f odst. 4 silničního zákona vyplývá jeho subsidiarita vůči odpovědnosti za přestupek. Při nutnosti primárně zjišťovat pachatele přestupku, kdy teprve poté se může správní orgán zaměřit na provozovatele vozidla, by bylo nelogické, aby pro zánik odpovědnosti provozovatele vozidla byla stanovena stejná lhůta jako pro odpovědnost přestupce. Konečně platí, že je-li zahájeno řízení s provozovatelem vozidla, nelze již vést řízení o přestupku. Není proto možné souhlasit s tím, že by rozebíraný správní delikt nebyl podobný ostatním správním deliktům proto, že je úzce navázán na přestupek. Mezi řízením o přestupku řidiče a o správním deliktu provozovatele vozidla je podle stěžovatele nezbytné důsledně rozlišovat.

[11] Stěžovatel uzavřel, že vzhledem k dvouleté, respektive čtyřleté lhůtě ve smyslu § 125e odst. 3 silničního zákona k prekluzi odpovědnosti žalobce nedošlo. Navrhl proto zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Přípisem ze dne 7. 8. 2017 stěžovatel zdejší soud informoval, že jím v kasační stížnosti prezentovaný právní názor podpořila též poslední judikatura zdejšího soudu, jmenovitě rozsudek ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016 – 56.

[13] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Mezi stranami není sporné, že silniční zákon v rozhodné době neobsahoval úpravu prekluzivní lhůty v případě odpovědnosti nepodnikajících fyzických osob za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f citovaného zákona. Rozhodnou otázku představuje to, zda mezera v právu měla být překlenuta pomocí *analogie iuris*, za využití § 20 odst. 1 přestupkového zákona, nebo *analogie legis*, ve smyslu užití § 125e odst. 3 silničního zákona. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že se k této otázce ve své judikatuře již opakovaně vyslovil. Vedle stěžovatelem odkazovaného rozsudku č. j. 9 As 346/2016 – 56, tak učinil například v rozsudcích ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 – 20, nebo ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 – 28 (všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Není přitom bez významu, že všichni žalobci byli v uvedených věcech v řízení o žalobě zastoupeni stejným zástupcem jako stěžovatel v nyní projednávané věci, čemuž odpovídá i shodnost uplatněné právní argumentace. Vzhledem k tomu lze závěry zdejšího soudu učiněné v odkazovaných případech plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, neboť Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by bylo vhodné se od svého dosavadního právního názoru odchýlit.

[17] Nejvyšší správní soud nepopírá, že právní úprava lhůty pro zánik odpovědnosti za spáchání předmětného správního deliktu byla před novelou silničního zákona provedenou zákonem č. 230/2014 Sb. (dále jen „novela“) značně nejasná a působila nejednotnost v rozhodování správních orgánů i soudů. Ustanovení § 125e odst. 5 silničního zákona v této době stanovilo, že „[n]*a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d*“. Věta za středníkem tedy upravovala zánik odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby za správní delikty podle § 125d, kterých se ale mohly dopustit kromě právnických osob jen podnikající fyzické osoby, o čemž svědčí již nadpis citovaného ustanovení („*Správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob*“). Text § 125e odst. 5 silničního zákona proto zmínkou o § 125d vytvářel v souvislosti s nepodnikajícími fyzickými osobami mylný dojem, že i taková osoba se může dopustit deliktu podle § 125d téhož zákona. Takový výklad je však nepřijatelný, neboť odporuje jak nadpisu, tak především samotnému obsahu § 125d citovaného zákona.

[18] Zmiňovanou novelou silničního zákona potom zákonodárce v ustanovení § 125e odst. 5, *in fine* změnil původní odkaz z „*§ 125d*“ na „*§ 125f*“. Daný krok v důvodové zprávě k novelizačnímu zákonu označil za „*legislativně technickou úpravu*“. Je tedy zřejmé, že zákonodárce předmětnou novelizací nezamýšlel měnit stávající podmínky odpovědnosti za spáchání správních deliktů; zdejší soud na ni nahlíží jako na nápravu zjevné chyby v textu zákona, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku evidentně mířit právě na § 125f silničního zákona. Toto ustanovení totiž upravuje právě delikty právnických a fyzických osob bez rozlišení toho, zda podnikají, nebo ne. Nejde přitom o běžnou konstrukci. V úpravě účinné před vstupem zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) v účinnost, se obvykle jednání porušující normy správního práva dělilo na přestupky (které páchaly nepodnikající fyzické osoby) a správní delikty (které páchaly právnické osoby a fyzické osoby podnikající); k odpovědnosti za přestupek bylo třeba zavinění (oproti objektivní

odpovědnosti za správní delikty) a postihy za přestupky bývaly nižší. V případě § 125f silničního zákona ale zákonodárce záměrně sloučil právnické i fyzické osoby do jedné kategorie; vychází se tu z předpokladu, že už samotný fakt provozování vozidla přináší značnou míru odpovědnosti za vozidlo a jeho osud, přičemž tato odpovědnost tíží provozovatele stejnou měrou bez ohledu na to, zda je osobou právnickou či fyzickou, podnikatele či nepodnikatele. Značná míra odpovědnosti je potom vyvážena tím, že je plně v rukou provozovatele, komu své vozidlo svěří. Není proto důvod v tomto ohledu jakkoli zmírňovat tuto odpovědnost právě u fyzických osoby nepodnikajících, tím spíše, že pokuty za správní delikt podle § 125f silničního zákona vycházely, a nadále vycházejí, z výše pokut za přestupky spočívající v obdobném jednání a jsou relativně nízké.

[19] Lze tedy konstatovat, že smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 silničního zákona je (a vždy bylo) vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, dopustily-li správního deliktu podle silničního zákona. Jediným ustanovením v celém silničním zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání nepodnikajících fyzických osob, byl a je § 125f. Pokud tedy § 125e odst. 5, *in fine* silničního zákona ve znění před novelou nelogicky odkazoval na § 125d, šlo o zjevnou chybu a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f.

[20] Podle § 125f odst. 1 silničního zákona „*se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Z ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona potom vyplývá subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. To znamená, že správní orgán nejprve musí zjišťovat pachatele přestupku a až následně je oprávněn zaměřit se na postih provozovatele vozidla za správní delikt. Je proto důvodná námitka stěžovatele, spočívající v tvrzení, že by bylo proti koncepci a smyslu právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost za něj zanikala pro nepodnikající fyzickou osobu ve stejné lhůtě jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla. Obě takto pojímané lhůty by se totiž překrývaly, což by ve své podstatě po provedení přestupkového řízení vedlo k zásadní neprojednatelnosti správní deliktu provozovatele vozidla (nepodnikající fyzické osoby), a to na rozdíl od delší lhůty, kterou by správní orgán měl v případě právnických a podnikajících fyzických osob. Taková situace však nepochybně nebyla úmyslem zákonodárce.

[21] Lze proto shrnout, že původní odkaz obsažený v § 125e odst. 5 silničního zákona na ustanovení § 125d již na první pohled postrádal smysl a lze logicky dovodit, že zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f. Krom toho, což považuje zdejší soud za stěžejní, je třeba dát stěžovateli za pravdu i v tom, že není ani z věcných důvodů namístě, aby pachateli tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 přestupkového zákona, jak nesprávně dovodil krajský soud, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Nejvyšší

správní soud přitom dodává, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, respektive čtyřleté objektivní) není v neprospěch žalobce, protože jinak by (pro konstatovanou neaplikovatelnost § 20 přestupkového zákona) jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je zcela nepřijatelné. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená. Pro úplnost lze odkázat i na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, podle něhož platí, že „*otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat* “.

[22] Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž hovoří o provázanosti správního deliktu podle § 125f silničního zákona se samotným přestupkem nezjištěného řidiče. Odkazuje přitom na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 80/2015 – 43, který uvádí, že jedním z definičních znaků správního deliktu provozovatele vozidla je, že porušení povinnosti řidiče vykazuje znaky přestupku podle silničního zákona, pročež je společenská nebezpečnost přestupku a správního deliktu prakticky shodná a blízké jsou si i druhy a výše sankcí. Zde je však třeba připomenout, že provozovatelem vozidla může být jak fyzická osoba nepodnikající, tak osoba právnická či fyzická osoba podnikající. Všechny osoby v tomto směru tíží *stejná povinnost;* poruší-li ji, hrozí jim postih za stejný správní delikt (§ 125f odst. 1) a pokuta podle stejného ustanovení (§ 125f odst. 3). Není tedy důvodu, aby otázka zániku odpovědnosti za tento správní delikt byla pro různé druhy osob řešena rozdílně. Jak naznačil i stěžovatel, takový přístup by vedl k neodůvodněnému rozlišování mezi těmito skupinami osob při spáchání totožného správního deliktu. I proto bylo v dané věci namístě použít analogii s ustanovením § 125e silničního zákona, jak namítá stěžovatel. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu, kdy k spáchání přestupku, na který je navázán správní delikt provozovatele vozidla, došlo dne 10. 7. 2013, přičemž správní řízení bylo zahájeno dne 18. 6. 2014 (viz správní spis), je zřejmě, že k uplynutí prekluzivních lhůt podle § 125e odst. 3 silničního zákona v projednávaném případě nedošlo.

[23] Nejvyšší správní soud konečně nepřehlédl, že po vydání napadeného rozsudku nabyl ke dni 1. 7. 2017 účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „*právnické nebo fyzické osobě*“ a „*správním deliktu*“, ale o „*provozovateli vozidla*“ a „*přestupku*“. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných ustanoveních, *in concreto* § 112 odst. 2, uvádí, že „[u]*stanovení*

dosavadních zákonů o [...] *lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost.

[24] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační argumentaci stěžovatele důvodnou a napadený rozsudek proto zrušil, spolu s vrácením věci krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.). V něm krajský soud bude vycházet z toho, že k prekluzi odpovědnosti stěžovatele za spáchání předmětného správního deliktu (nyní přestupku) dosud nedošlo; přistoupí proto k vypořádání zbylých žalobních bodů, kterými neměl v kontextu jím učiněného závěru důvod se dosud zaobírat. Tento právní názor je pro krajský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[25] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu